

CÂNTECE PROPRIU-ZISE
culese cu un veac în urmă
(Continuare)

Petru CARAMAN*

Celor 56 de piese pe care le-am tipărit în numărul trecut al anuarului, le adăugăm acum încă 71, culese de Petru Caraman de la aceiași ostași surprinși de sfârșitul Primului Război Mondial prin câteva sate din părțile Covurluiului, învecinate cu Vârlezii, locul de baștină al autorului. Majoritatea cântecelor puse acum în circulație provin din Turcești și Drăgășani – Vâlcea, Gogoșii de Pădure și Cetate – Dolj, Brânceni – Teleorman, Lunca Corbului – Argeș, Moscu – Galați ș.a. Printre cei de la care s-au cules, se numără și lăutarul doljean Petre Nistor, un remarcabil păstrător al cântecelor bătrânești, în repertoriul său figurând și un important florilegiu de balade clasice, unele dintre acestea fiind incluse în volumul de *Literatură populară* al lui Petru Caraman, publicat în anul 1982.

Câteva dintre cântecele propriu-zise date acum la iveală au un caracter compozit, în sensul că pe lângă tema de bază își fac loc și versuri ce aparțin altor categorii folclorice. Așa se întâmplă cu un cântec de necaz și supărare cules din Vârlezi – Galați, unde versurile din partea mediană a textului aparțin unui cântec ceremonial funebru: „– Veniți frați, veniți surori/ Și mă-mpodobiți cu flori,/ De la cap pân-la picioare,/ Că plec din lumea cu soare,/ De la cap și pân-la brâu,/ Că mă duc și nu mai viu”.

Alteori, aflăm în aceste poezii populare de acum o sută de ani cuvinte bătrâne ori secvențe ce trimit din nou spre repertoriul de înmormântare. Într-un bocet moldovenesc pentru un fecior nelumit, jelitoarea se referă la pletele voinicului care vor putrezi: „Iar unde te duci,/ Părul o să-l lași/ *Odor* la pământ,/ Fie pomenit”. Cu același înțeles, de *ofrandă*, *prinos*, cuvântul *odor* se regăsește și într-un cântec de dragoste din Cetate – Dolj, unde mândrei i se spune: „Dacă ți-i milă și dor,/ Trimite-ți gura *odor*,/ Să văz bine că ți-i dor”.

* Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași – România (1898-1980).

Cu vreo șaizeci de ani în urmă, făceam cele dintâi culegeri de poezii populare. Eram în Bucovina, la Frătăuții Noi – Rădăuți, iar o gospodină între două vârste nu mai contenea intonând un cântec satiric pe o melodie arhaică. Era vorba de o femeie căsătorită de curând, ce nu se prea îndemna la lucrul cânepii. Versurile se înlănțuiau atât de firesc și aveau o tonalitate șagalnică, încât eram convins că nu puteau fi scornite decât acolo, pe apa Sucevei, unde prelucrarea inului și a cânepii se numărau printre îndeletnicirile de bază: „– Măi bărbate, fii cuminte,/ Du cânepa-n târg și-o vinde/ Și o vinde fără preț,/ Că eu luna nu lucrez”. Sau: „Eu nu sînt ca cealaltă,/ Să-mi dau cânichioara-n parte,/ Eu cât pot, atîta torc,/ Câtî nu, o pun pi foc”.

Nu mică mi-a fost mirarea, când printre cântecele satirice din vecinătatea Dunării, notate cu atîta amar de vreme în urmă, am descoperit câteva versuri aproape identice cu cele de la Frătăuți: „Foaie verde bob de linte,/ – Măi bărbate, fii cuminte,/ Ia cânepa și mi-o vinde/ Vinde-o până e cu preț,/ Luna, marțea nu lucrez”. Sau: „Eu nu sînt ca cealaltă,/ Ca să-mi dau cânepa-n parte,/ Eu o torc și-o torc și-o torc,/ Ce rămâne-o pun pe foc”. Este doar unul din exemplele care pledează pentru marea unitate a liricii noastre folclorice.

De dragoste și dor

1

Foaie verde trei costrii,
A iubi și-a nu dori,
Mă mir ce dragoste-o fi?
Tot iubitul e cu haz,
Despărțirea-i cu necaz.
Ș-am zis verde măr rotat,
– Fetiță din acel sat,
Ce ți-am cerut, tu mi-ai dat.
Ți-am cerut faguri de miere,
Tu mi-ai dat buzele tăle,
Ți-am cerut un măr și-un crin,
Tu mi-ai dat s-aleg din sân.
Și iar verde mă răcine,
Puico, când te văd pe tine,

Tremură inima-n mine.
– N-am ce-ți face, vai de mine,
Căci sunt mulți pe lângă tine;
Mai așteaptă, măi voinice,
Dragostea nu ți se strice,
Mai pe seară or pleca
Și mi-i săruta gura.
Foaie verde flori mărunte,
Când îți văd părul pe frunte,
Trec prin apă ca pe punte,
Prin nămol pân-la genunche.

Turcești – Vâlcea
Ms. II, p. 2v
Inf. Gh. Sporeanu
Culeg. Petru Caraman (1918)

2

Foaie verde de bujor,
De cine mi-i mie dor?
De Gheorghită și Ion,
De Ion nu[-mi] așa dor,
De Gheorghită mă omor!
Și-altă foaie de mohor,
– Măi Gheorghită, neicușor,
Sărută-mă binișor,
Să nu-mi lași vreun sămnișor,
Că se face vreun omor,
De mi l-o vedea Ion.
Și Ion, când a pleca,
Noi să facem tot așa,
Să mă săruți cât ai vrea,
Până mi-o trece noaptea,
Zorile s-or revărsa,
De iubit ne-om sătura.

Turcești – Vâlcea
Ms. II, p. 2v
Inf. Gh. Sporeanu
Culeg. Petru Caraman (1918)

3

Foaie verde merișor,
Și cu pieptul plin de dor
M-am culcat în foișor
Și cu fața la perete,
Cu gura friptă de sete.
Dulce somn că m-a cuprins,
Mândru vis că m-a încins,
Îl vedeam pe badea-n vis;
Visam că-i ereum pe brață,
Mă săruta cu dulceăță.

Și iar verde mă răcine,
Pui mâna să dau de tine,
Dau de păreți, vai de mine,
Strâng în brațe, n-am ce strânge,
Inimioara-n mine plânge.

Turcești – Vâlcea
Ms. II, p. 3v
Inf. Gh. Sporeanu
Culeg. Petru Caraman (1918)

4

Frunză verde rug întins,
Am un dor trimis 'nadins,
De la mândruța din pisc,
Am un dor cu înfocare,
De la mândruța din vale.
Dar ce dorul naibelui,
Stă la capul patului,
Eu mă culc să m-odihnesc,
Cu dorul mă chinuiesc,
Mă scol iute să mă-mbrac,
Și-mi pun pălăria-n cap,
Către puica, cale-mi fac,
Numai pentru-n sărutat.

Turcești – Vâlcea
Ms. II, p. 3v
Inf. Gh. Sporeanu
Culeg. Petru Caraman (1918)

5

Foaie verde colilia,
Uite dealul, uite via,
Unde iubeam pe Maria,
Uite dealul, uite vița,

Unde iubeam pe Marița,
 Uite dealul cu sulfina,
 Unde iubeam pe Ilina.
 Geaba sunt dealurile,
 Dacă nu-s mândruțele.
 Uite tufa retezată,
 Unde-mi dădeau gura toată,
 Tufa garofițelor,
 Podoaba cosițelor
 Și floarea dragostelor.

Turcești – Vâlcea
 Ms. II, p. 4r
 Inf. Gh. Sporeanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

6

Foaie verde trei migdale,
 Eu pe deal, puica pe vale,
 Ce folos de-mpreunare?
 Eu pe deal, puica pe șes,
 O cunosc numai pe mers,
 Că i-i mersul legănat,
 La inimă m-a secat.

Turcești – Vâlcea
 Ms. II, p. 4r
 Inf. Gh. Sporeanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

7

Foaie verde flori mărunte,
 Mă culcai să dorm pe punte,
 Nu dormii de grijă multe,
 Căci am mândre risipite,
 Toate trebuie-ngrijite,

Îngrijite și iubite,
 Să rămâie mulțumite.

Turcești – Vâlcea
 Ms. II, p. 4r
 Inf. Gh. Sporeanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

8

Foaie verde trei lămâi,
 – Geaba, puică, mă mângâi,
 Că eu plec și tu rămâi,
 Geaba, puică, mai faci haz,
 Căci ca mâine eu te las.
 Foaie verde trei alune,
 Puico, mi-e că mor ca mâine,
 Rămân mândrele de mine;
 Și nu sunt doar puținele,
 Cine le-a mai da mărgele,
 Dacă n-oi mai fi cu ele?
 Am să las cu jurământ,
 Cine m-a băga-n pământ,
 Să nu mă bage afund,
 Să-mi facă sicriu de nuc,
 Cu capacul de argint.
 Și să-mi scrie pe capac
 Ce mi-a fost mie mai drag,
 Și cu slove aurite,
 Să mă ții tu, mândro, minte.

Turcești – Vâlcea
 Ms. II, p. 6v
 Inf. Gh. Sporeanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

9

Foaie verde și-o alună
 Dorul meu pe unde umblă
 Nu face dâră nici urmă.
 Se duce la mândr-acasă
 Și se uită pe fereastră
 Cum își farmecă bărbatu
 Și-afar-așteaptă amantu.
 – Fugi, urâtule, din prag,
 Să vie cine mi-i drag,
 Fugi, urâtule, din ușă,
 Că-ți scot ochii cu cenușă.

Turcești – Vâlcea

Ms. II, p. 6v

Inf. Gh. Sporeanu

Culeg. Petru Caraman (1918)

10

Foaie verde măr mustos,
 – Să vii, bade, colo-n jos,
 La copacul cel stufos,
 C-acolo-i umbră și dos.
 Și-i o ușă de rogoz,
 De pui mâna, cade jos
 Și te umpli de folos.
 Cat la lună, luna-i sus,
 Bade-o fost, badea s-o dus.

Vârlezi – Galați

Ms. II, p. 23v

Inf. Neculai Caraman

Culeg. Petru Caraman (1918)

11

Foaie verde și-o lalea,
 Și-are lelișoara
 Sânișor cu două mere,
 Care dragostea le cere
 Și voinicii cu plăcere.
 – Iubește, lele, iubește,
 Nu le da [la] toți nădejde,
 Că eu cu dragostea mea
 Nimănuui nu pic belea,
 Iubește-mă dacă-ți plac,
 Eu cu sila nu te fac.

Gogoșii de Pădure – Dolj

Ms. II, p. 4v

Inf. Gheorghe Fonea

Culeg. Petru Caraman (1921)

12

Foaie verde sălcioară,
 – Ce-ai în poală, Mărioară?
 – Busuioc și tămâioară,
 Semințe de portocală.
 – Dă-mi și mie, Mărioară,
 Să samăn la primăvară,
 Prin grădini și prin ogoară,
 Să răsără tămâioară,
 Tămâioară, floare-albastră,
 Să pui, mândro, la fereastră.

Gogoșii de Pădure – Dolj

Ms. II, p. 5r

Inf. Gheorghe Fonea

Culeg. Petru Caraman (1921)

13

Foaie verde firul ierbii,
 Suii pe dealul Izvernii,
 Mă uitai pe Valea Cernii,
 Unde cântă puiul mierlii,
 La mândra cu ochii negri,
 M-a mâncat, mânca-o-ar focu,
 Cum mi-a mâncat ea norocu,
 M-a mâncat și m-a lăsat
 Și cu altul s-a luat.
 Și iar verde și-un bujor,
 Toată lumea are dor,
 Dar mai greu c-al tuturor
 E pustiul meu de dor.
 Nu mi-i dor că n-am moșie,
 Și mi-i dor că n-am soție.

Gogoșii de Pădure – Dolj
 Ms. II, p. 5r
 Inf. Gheorghe Fonea
 Culeg. Petru Caraman (1921)

14

Foaie verde foi ca sfecla,
 Uite-l, uite-l, pupe-l daica,
 Cel care mi-a rupt scurteica,
 Și mi-a măsurat zăvelca.
 Uite neica suie dealu,
 Îi cunoaște daica calu,
 Că e vânăț, vinecior,
 Și pintenog de picior.
 Îl cunoaște daica Ioana,
 Că-i dau grăunțe cu poala
 Și apă cu gărnicioara,
 Fânișor cu subțioara.
 Cine bate luncile?

Gheorghîță cu mândrele,
 Cheltuie paralele.
 Cine trece lunca mică?
 Gheorghîță c-o ibovnică.

Gogoșii de Pădure – Dolj
 Ms. II, p. 5v
 Inf. Gheorghe Fonea
 Culeg. Petru Caraman (1921)

15

Foaie verde micșunea,
 – Ionică, Ionea,
 Mititică, mititea,
 Frumușică, frumușea,
 De te-aș prinde undeva,
 Numa ochii ți-aș lua;
 Și i-aș pune-ntre icoane
 Și m-aș ruga: Doamne, Doamne,
 Dumnezeule ceresc,
 Dă-mi și mie ce doresc.
 Că nu-ți cer vreun lucru mare,
 Ca să-ți facă supărare,
 Cer o mândră cu altite,
 Să mă culce-n sân la țate.
 Ionico, un' te duci
 Numa-n fustă și-n papuci?
 Așa sprintenă, ușoară,
 Parcă ești o zânișoară.
 – Mă duc, bade, la izvor,
 Să iau apă-ntr-un ulcior.
 – Ionico, ia mai stăi,
 Să-ți sărut obrazii tăi,
 Că sînt mândri, roșiori,
 Ca doi crini, ca doi bujori.
 – Ba, neicuță, că mi-i teamă,

Că mi-i mușca de-o sprânceană
 Și mi-i strânge-n brațe tare,
 Furca pieptului mă doare.
 Că eu sunt cam mititică
 Și mă prăpădesc de frică.
 – Mă tot faci, mândro, s-aștept,
 La fântâna din brădet,
 Eu te duc și eu te-aduc
 Și pe urmă te sărut,
 Eu te duc, te ocolesc
 Și cu tine mă iubesc.

Gogoșii de Pădure – Dolj
 Ms. II, p. 6r
 Inf. Ion Marin
 Culeg. Petru Caraman (1921)

16

Foaie verde micșunea,
 Plânge codrul și iarba,
 Că n-am fost pe la mândra
 Chiar de sâmbătă sara
 Și duminică ziua.
 Foaie verde solz de pește,
 Bate vântul, iarba crește,
 Dorul mândrei mă topește.
 Frunză verde trei smicele,
 Porumbiță rasă-n pene,
 Ca și mândra mea-n sprâncene.
 Dragostea din ce se-ncepe?
 Vara din busuioc verde,
 Iarna din sân de la fete.

Gogoșii de Pădure – Dolj
 Ms. II, p. 6r
 Inf. Gheorghe Fonea
 Culeg. Petru Caraman (1921)

17

Foaie verde și-o alună,
 Și-aseară pe vreme bună
 Am auzit d-o minciună,
 Că apa din Jiu e bună,
 Dacă beau doi se-mpreună.
 – Hai, puică, să bem și noi,
 Să ne iubim amândoi
 Prin iarbă și prin zăvoi;
 Cucul cântă lângă noi,
 Noi ne-om iubi amândoi.

Cetate – Dolj
 Ms. II, p. 7r
 Inf. Petre Nistor
 Culeg. Petru Caraman (1921)

18

Foaie verde și-o lealea,
 – Fato, nu te legăna,
 Că rochița nu-i a ta,
 Nici batista, nici rochița,
 Numai ochii și gurița.
 Și-altă foaie rug de mure,
 Cântă cucul la pădure,
 De-ar cânta precum zic eu,
 Și să mor când oi vrea eu,
 Să mă-ngroape unde-oi cere,
 La sânul cu două mere;
 Și să-mi scrie pe capac
 Tot ce-am iubit eu cu drag.

Moscu – Galați
 Ms. II, p. 8r
 Inf. Ruxandra A. Florea
 Culeg. Petru Caraman (1921)

19

Frunză verde măr pălit,
 Fire-ar ceasu-afurisit,
 Când plecai după iubit,
 Că mai bine-aș fi murit
 Sau ochii să-mi fi plesnit,
 Ca să n-o fi nimerit.
 Și-altă foaie avrămească,
 În grădina boierească
 Stau florile să-nflorească,
 Trandafiri să-mbobocească.
 Trandafir, trandafiraș,
 Te-am iubit de-un copilaș,
 Copilașul a murit,
 Puica mi s-a vestejât,
 Două luni că mi-a tânjât,
 Două luni ș-o săptămână,
 De nu mai avui zi bună.

Corodești – Vaslui

Ms. II, p. 8v

Inf. Matilda Zlate

Culeg. Petru Caraman (1921)

20

Aleo puică, puiculiță,
 Cu milă și cu credință,
 Las' să-ți pui mâna pe țâță,
 Picerele pe rochiță,
 M-ai prăpădit puiculiță.
 M-ai prăpădit ș-oiu să mor
 Tot de-al dumitale dor,
 De pe Paști în sărbători,
 Când îmi dau fetele flori,

Nevestele brățișori.

Brânceni – Teleorman

Ms. II, p. 10r

Inf. I. Gurban

Culeg. Petru Caraman (1921)

21

Aci-mi zice foaie lată,
 – Ia mai stai leliță Radă,
 Să vorbim și noi de-o treabă.
 De-i fi vreo femeie dreaptă,
 Lasă ușa descuiată
 Și boldeicuța legată
 Și fereastra destupată,
 Să vin să te văz culcată.
 De mi-i fi culcată bine,
 Să viu și eu lângă tine.

Brânceni – Teleorman

Ms. II, p. 10v

Inf. I. Gurban

Culeg. Petru Caraman (1921)

22

Și-aci-mi zice matostat,
 – Fa fetiță din cel sat,
 Aseară, când m-am culcat,
 Toată noaptea te-am visat
 Că dormei cu mine-n pat.
 Sărutam peretele
 Și toate colțurile,
 Credeam că sunt buzele,
 Frângu-mi, frângu-mi plapuma,

Credeam că ești dumneata.
 Frunză verde peliniță,
 D-ales mândră, puiculiță,
 Venii la voi la porțiță
 Și-ți zării sfârcu la țâță,
 Dacă zăream țâța toată,
 Mă găseai țapăn la poartă.
 Ș-aci-mi zice foaie lată,
 Eu de-aseară stau la poartă
 Și tu dormi, dormire-ai moartă
 – Eu bolnavă de-o măsea
 Și tu vii la sărutea.

Brânceni – Teleorman
 Ms. II, p. 11r
 Inf. I. Gurban
 Culeg. Petru Caraman (1921)

23

Foaie verde firul ierbii,
 Suii în dealul Izvernii,
 Mă uitai pe Valea Cernii,
 Unde cântă puiul mierlii,
 La mândra cu ochii negri,
 M-a mâncat, mânca-o-ar viermii,
 M-a mâncat și m-a lăsat
 Ca pe-un dobitoc la gard,
 Nebăut și nemâncat.
 Foaie verde bob făsui,
 Mă suii și scoborâi
 Și cu mândra mă-ntâlnii,
 Două vorbe că-i vorbii,
 Tot focul mi-l potolii.
 – Hai, mândro, să trecem dealul,
 C-amândoi ne știm amarul,

Hai, mândro, să trecem culmea,
 Că aici ne-a aflat lumea,
 Hai, mândro, să trecem Oltul,
 Să schimbăm vorba și portul,
 Că ne află potropopul.

Cetate – Dolj
 Ms. II, p. 12r
 Inf. Petre Nistor
 Culeg. Petru Caraman (1921)

24

– Vină, neică, sâmbătă,
 Că mă găsești singură,
 Maica-i la biserică
 Și taica la cârciumă.
 Ie-mă-n brațe, strânge-mă,
 Și cu dor sărută-mă,
 Dar de buze să n-atingi,
 Că buzele-s cântărite,
 Pentru-n logofăt oprite.

Drăgășani – Vâlcea
 Ms. II, p. 12r
 Inf. Petru Gherasim
 Culeg. Petru Caraman (1921)

25

Foaie verde-o micșinea,
 Iese mândra la șosea,
 Supărată, vai de ea,
 Că n-am mai dat pe la ea
 De duminică sara
 Până luni dimineața.
 Foaie verde și-o sipică,
 Mie-mi cânt-o păsărică,

Cine strânge nu mănâncă,
 Strâng eu cu soția mea
 Și mănânc-o haimana.
 Foaie verde foi de fân,
 Eu am văzut om bătrân,
 De doarme cu mâna-n sân,
 Dar eu de sunt un copil
 Și n-am atâta hatâr,
 Ca să dorm cu mâna-n sân,
 Cu mâna la inimioară,
 Cu gura la țâțșoară.
 Foaie verde matostat,
 La ce, Doamne, m-ai lăsat,
 Băiat tânăr și sărac;
 Nu-s sărac de sărăcie
 Și-s sărac că n-am soție.
 De când soțul mi-a pierit,
 Trag în jug neconținut,
 Cu resteie de argint
 Ce nu s-a mai pomenit,
 Nici în cer nici pe pământ.
 Foaie verde de-un bujor,
 Dacă ți-i milă și dor,
 Trimite-ți gura odor,
 Să văz bine că ți-i dor.
 Ușor, puiule, ușor,
 Nu trimite-atâta dor,
 Trimite mai puțințel,
 Vino dumneata cu el.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 16r-v

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

26

Foaie verde de-o alună,
 – Bună seara, mândră bună,
 Asta-i seara de pe urmă,
 Care te mai culc pe mână
 Și te mai sărut în gură,
 Mânca-ți-aș limba din gură
 Și doi dinți de lângă limbă,
 Să te las la naiba știrbă.
 Bună seara, mândră bună,
 Bună seara ș-aș pleca,
 Nu mă-ndur de dumneata,
 Că ți-a fost dulce gura.
 Bună seara, că mă duc,
 Eu de doru-ți mă usuc,
 Nici nu beau, nici nu mănânc,
 Din picioare mă usuc,
 Ca un muc de lumânare,
 Când mi-l bate vântul tare
 Și-i cură ceara la vale.
 Foaie verde de secară,
 De secară și-o negară,
 Unde-o fi puiul de-aseară?
 Unde-o fi, unde-o-nsera,
 Pe ce mână s-o culca,
 Ce guriț-o săruta?
 O fi dulce ca și-a mea,
 Ori amară ca fierea?
 Gură dulce ca a mea
 Nu-i în sat la nimenea.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 17r

Inf. Petre Nistor și P. Gherasie

Culeg. Petru Caraman (1921)

27

Frunză verde magheran,
 De ce, Doamne, nu muream
 Când ream copil de-un an?
 Dar acum la ce să mor,
 Când îmi dau fetele flori,
 Nevestele ochișori?
 Nu mă las, Doamne, să mor,
 Să și mor, să și trăiesc,
 Ca mândra nu mai gălesc,
 Așa 'naltă și subțire
 Și la trup făcută bine,
 Mijlocelul ca inelul,
 Gâtul alb ca ghiocelul.
 Frunză verde trei alace,
 – Lasă-mă, măicuță,-n pace,
 Să iubesc pe cine-mi place,
 Că dacă nu-ți place ție,
 N-o las la moarte să-ți vie,
 Lumânarea să ți-o ție.

Drăgășani – Vâlcea

Ms. II, p. 17v

Inf. P. Gherasie

Culeg. Petru Caraman (1921)

28

Foaie verde arnăut,
 Plecai vinerea la târg,
 Să văd boii cum se vând,
 Vacile cum se plătesc,
 Mândrele cum se iubesc.
 Foaie verde și-o lalea,
 Văzui și pe mândra mea
 Pe brațele altuia.

N-am cuțit, m-aș junghia
 Și pe mine și pe ea
 Și pe cel de lângă ea.

Bălcești – Gorj

Ms. II, p. 18v

Inf. M. Udrea

Culeg. Petru Caraman (1921)

29

Frunză verde matostat,
 Când umblu noaptea prin sat,
 Zice lumea că sunt beat,
 Dar eu sunt amorezat.
 De amorezat ce sunt,
 Nu văd iarba pe pământ,
 Nici luna pe cer mergând.
 Nu știu, luna pe cer merge
 Sau mândra la apă trece,
 Să-mi aducă apă rece.

Bălcești – Gorj

Ms. II, p. 18v

Inf. M. Udrea

Culeg. Petru Caraman (1921)

30

Frunză verde iasomie,
 Cine suie-n deal la vie?
 Iencuțu cu pălărie,
 Cu cordica de mătase,
 Împletită-n fire șase.
 Frunză verde de mohor,
 Păsărică după nor
 Ia-mă și pe mine-n zbor
 Și mă du la cin' mi-i dor.

Și iar verde iasomie,
 Păsărică alburie
 Spune-i puiului să vie,
 Că s-au copt strugurii-n vie;
 Și s-au copt și s-au trecut
 Și puiul n-a mai venit.

Lunca Corbului – Argeș

Ms. II, p. 20r

Inf. Ion Guță

Culeg. Petru Caraman (1921)

De necaz și supărare

31

Frunză verde din livede,
 Trist e codrul când își pierde
 Frunza lui și iarba verde,
 Trist e sufletelul meu,
 C-am pierdut umărul tău,
 Tristă-i inimioara mea,
 C-am pierdut dragostea ta.

Turcești – Vâlcea

Ms. II, p. 4r

Inf. Gh. Sporeanu

Culeg. Petru Caraman (1918)

32

Foaie verde micșunea,
 Păsărică, păsărea,
 N-ai văzut pe mândra mea?
 Am văzut-o la cișmea,
 Scotea apă cu stânga
 Și cu dreapta se-nchina
 Și din gură blestema:
 – Puiule, să te usuci,

Pe drumuri pe unde-apuci,
 De pânea care-o mănânci
 Și de vinul care-l bei,
 Că m-ai mințit că mă iei
 Și-acum, hoțule, nu vrei,
 Hoțule, pușcăriaș,
 Cum făcuși de mă-nșelași?
 Și acum pleci și mă lași.
 Să dea Dumnezeu, să dea,
 Să-ți ia Dumnezeu mâna,
 Să-ți ia mâna și-un picior,
 Să rămâi un cerșetor,
 Să vii și la poarta mea,
 Ca să-ți dau și eu ceva,
 O cojiță de mălai,
 Uscată de nouă ai.

Gogoșii de Pădure – Dolj

Ms. II, p. 4v

Inf. Gheorghe Fonea

Culeg. Petru Caraman (1921)

33

Foaie verde de bujor,
 Trandafir după răzor,
 Pe de margini roșior
 Și la mijloc verde-nchis,
 Ce mai bădișor mi-am prins!
 Nu l-am prins dintr-un 'nadins,
 Ci l-am prins dintr-o cercare,
 Ca să văd ce fire are.
 Are minte de copil,
 L-au pus dușmanii la bir,
 El de frica birului
 Luă drumul Giurgiului.

Când la drumul jumătate,
 L-ajunsei și eu din spate:
 – Ia haide-ndărăt, măi frate,
 Că-ți dau biru-n jumătate.
 – De mi l-ai da și pe tot,
 Înapoi tot nu mă-ntorc.

Gogoșii de Pădure – Dolj
 Ms. II, p. 4v-5r
 Inf. Gheorghe Fonea
 Culeg. Petru Caraman (1921)

34

Foaie verde viorea,
 – Mariță din Prahova
 Spune drept, pe legea ta,
 Cu cine-ai rămas tu grea?
 – C-un băiat din Câmpina
 Aproape de casa mea,
 Mult mi-a secat inima.
 Foaie verde solz de pește,
 Copilul ce se va naște
 Să-l dai la doică să-l crească,
 Să se-nvețe să vorbească,
 Și la popă să-l boteze
 Și la nași să-l creștineze.
 Să mi-l dai să-l botez eu
 Și să-i pui numele meu,
 Să-i pui numele Vasile,
 C-așa mă cheamă pe mine.
 Când ți-o veni dor de mine,
 Să strigi copilul pe nume:
 – Vin la maica, măi Vasile,
 Să-ți dea maica covrigel,
 Să te faci mai măricel,

Ca tat-to de voinicel.
 Na la maica mere dulci
 Și aminte să-ți aduci
 De-a lui tat-to vorbe duci.
 – Marițo din Prahova
 Mulți bani face gura ta,
 – Face neică, mii de lei,
 Dar tu nu vrei să mă iei;
 Ajungă-te dorul meu,
 Un' ța a fi drumul mai greu,
 Ajungă-te jalea mea,
 Un' ța-o fi calea mai grea.
 Bătu-te-ar neodihna,
 Lacrima și jalea mea
 Umezească-ți perina,
 Să nu poți dormi pe ea
 Noaptea toată și ziua.

Turcești – Vâlcea
 Ms. II, p. 6v
 Inf. Gh. Sporeanu
 Culeg. Petru Caraman (1918)

35

Frunză verde de dudău,
 Supărat îi puiul meu,
 Supărată sunt și eu.
 Și nu-i supărat de-asăra,
 Că nu am ieșit afară,
 N-am ieșit că n-am putut,
 M-a pus maica la cernut;
 Și mi-o dat o sită deasă,
 Să nu ies seara din casă.
 Frunză verde foi de fag,
 Toată ziua șed pe prag

Cu firul băgat în ac
 Și cu cărțile de dat.
 Cartea dracului îmi spune
 Că norocul nu mai vine.
 N-avusei noroc și parte,
 Cu Dumnezeu nu m-oi bate,
 Că Dumnezeu m-a bătut
 Din creștet până-n pământ.
 Nu m-a bătut cu prăjina,
 Mi-a luat dorul și mila.
 Și-altă foaie mărăcine,
 De ți-o fi milă de mine
 – Să mă cați, maică, prin lume,
 Departe de sat și casă,
 Când oi fi întins pe masă,
 Colo la autopsie,
 Șapte doftori să mă ție,
 Șapte să mă căsăpească,
 Unul să mă doftorească.
 Atunci să vii să mă vezi,
 Poate-atunci ai să mă crezi.

Corodești – Vaslui

Ms. II, p. 8v

Inf. Matilda Zlate

Culeg. Petru Caraman (1921)

36

Și-aci-mi zice de piper,
 Câte stele sunt pe cer
 Pân-la ziuă toate pier,
 Numai luna și c-o stea
 Știe de patima mea.
 Patima ce-o pățimesc,
 N-am cui să mă jeluiesc,

Jelui-m-aș dumitale,
 Ca la un frate mai mare,
 Jelui-m-aș câmpului,
 Câmpu-mi are peliniță,
 Vorba mea n-are credință.

Brânceni – Teleorman

Ms. II, p. 10v

Inf. I. Gurban

Culeg. Petru Caraman (1921)

37

Foaie verde avrămească,
 Geaba mă mai duc acasă,
 Că n-am nevastă frumoasă,
 Nici nevastă, nici copii,
 Bărbat făr' de căpătâi.
 Foaie verde flori mărunte,
 Geaba ai sprâncene multe,
 Că le ții posomorâte,
 Mai bine mai puținele,
 Să mă uit cu drag la ele.
 Geaba surda merg la târg,
 Că ce târgui nu mănânc,
 Târgui pâine și masline,
 Nu se lipește de mine.
 – Geaba, puică, mă mângâi,
 Că eu plec și tu rămâi,
 Cu dorul stare-ar pustâi,
 Foaie verde mărgărit,
 Fusei pe unde-am iubit
 Și găsii locul pârilit,
 Iarba verde-n foc arzând
 Și pe puica suspinând.
 Suspină, puică, suspină,

Suspină și pentru mine,
Suspină cu gura-nchisă,
Ca o candelă aprinsă.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 17r

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

38

Foaie verde arțăraș,
– Măi Gheorghită Gheorghelaș,
Dragul gaicăi băiețaș,
Drag ți-a fost drumul la Iași,
Șuşaua la Călărași,
M-ai iubit de-un copilaș,
Și-acum umbli să mă lași.
Și-acum umbli de doi ani
Să mă lași între dușmani.

Măciuca – Vâlcea

Ms. II, p. 17v

Inf. Ion Mișcoci

Culeg. Petru Caraman (1921)

39

Foaie verde rug întins,
La ce-mi stai, murgule, trist?
Am auzit că mă vinzi.
Foaie verde de spanac,
Când tunam cu tine-n sat,
N-o curmai din rânchezat
Și mândrele din oftat.
Foaie verde murele,
Când schimbai picioarele
Pe toate ulițele,

Să ne-audă mândrele.

Bengești – Gorj

Ms. II, p. 19v

Inf. Pantelimon Burlan

Culeg. Petru Caraman (1921)

40

Frunză verde flori de măr,
Dimineața când mă scol,
Dau la cofă să mă spăl
Și mă uit în sat cu dor,
Cum trec frații la surori
Și părinții la feciori.
Foaie verde și-o lealea,
Fugi, cucule, de-acolo
C-oî lua pușca ș-oî da
Și ți-oî rupe aripa
Și n-ăi mai putea zbura.
– Veniți frați, veniți surori
Și mă-mpodobiți cu flori
De la cap pân-al picioare,
Că plec din lumea cu soare,
De la cap și pân-la brâu,
Că mă duc și nu mai vin.
Mă mir, Doamne, ce-ai cu mine,
De mă pedepsești pe lume?
Și iar verde viorea,
– Mamă, măicuța mea,
Decât maică mă făceai,
Mai bine-un pom răsădeai,
Făcea poame, nu făcea,
Lumea grija nu-mi ducea.
Maică, măicuța mea,
Când erai cu mine grea,

C-un picior mă legănai,
Din gură mă blestemai.

Vârlezi – Galați

Ms. II, p. 22r-v

Inf. Stanca Zlate

Culeg. Petru Caraman (1921)

41

Foaie verde lemn uscat,
Când mă culc eu noaptea-n pat,
Mă tot bat și mă răzbat,
Ca un pește pe uscat.
Foaie verde lămâiță,
– Neculai, Neculăiță
Plesni-ți-ar calu, bădiță,
Să rămâi cu frăulețul
Ca mine cu dorulețul.
Cân era să trăiesc bine,
N-a vrut Dumnezeu cu mine,
Să fiu cu brațele pline
Și cu badea lângă mine.

Vârlezi – Galați

Ms. II, p. 22v

Inf. Stanca Zlate

Culeg. Petru Caraman (1921)

De cătănie și război

42

Foaie verde colilie,
Pe deal pe la iasomie
Vin doi frați din miliție.
Se-ntâlniră față-n față
Și se-ntrebară de viață:
– Când te-ai liberat, măi frate?
– Aseară la ora șapte.

Am dat ranița din spate.
Și-am zis verde de gutui
Sui, sui, sui, murgule, sui,
La mândruța din Gurgui,
De trei zile n-o văzui,
De trei zile și de-o noapte,
M-apucă fiori de moarte.
Veni popa, mă grijí,
Mă grijí, mă spovedí,
Căci nu mai puteam vorbi.
Și iar verde trei alune,
Când aud cântând pe culme,
Îmi vine să plec în lume,
Să văd oamenii la muncă,
S-aud hăulind pe luncă.
Și-altă foaie de cicoare,
Scăpai și de concentrare,
Luai drumul pe-o cărare;
Și-unde văd pe puica-n față,
Stă suflețelu să-mi iasă.
– Uită-te, mândro-ndărăt,
Să-mi intre sufletu-n piept.

Slăvești – Vâlcea

Ms. II, p. 2r

Inf. Ion Spiridon

Culeg. Petru Caraman (1918)

43

Foaie verde foaie lată,
– Vîno, maico, și mă cată
În Munții Carpați de piatră,
Căci pe mine m-a-ngropat
Tunul când o bombardat,
Malul când s-a surupat.
Paradă cin' mi-o făcut?

Soarele când s-o ivit,
 Pe mine cin' m-o jelit?
 Păsările ciripind.
 Și iar verde și-un bujor,
 – Măi soldat al lui Carol,
 Cum fusei ursat să mori?
 În bătaia gloanțelor,
 În munții Carpaților.

Cetate – Dolj
 Ms. II, p. 7r
 Inf. Petre Nistor
 Culeg. Petru Caraman (1921)

44

Foică micșunea,
 Păsărică, păsărea,
 N-ai văzut pe Chița mea?
 Am văzut-o la cișmea,
 Scotea apă și plângea,
 Din guriță blestema:
 – Ionel, să te usuci,
 Ca pâinea care-o mănânci,
 Ori ca vinul care-l bei,
 Că mi-ai spus c-ai să mă iei,
 Și-acuma tu nu mai vrei.
 – De ce zici tu, Chiț,-așa?
 Că neica are belea,
 Pică ordinul și-l ia
 Și mi-l duce-n Dobrogea,
 C-acolo-i armata grea:
 Două rânduri de soldați
 Și-o mie de dorobanți!
 Dar te ia neica, te ia,
 De pe ce m-oiu libera,
 Să-ți ia neica mamudea.

– Nu-mi trebuie mamudea,
 Decât singur dumneata.

Brânceni – Teleorman
 Ms. II, p. 10r
 Inf. I. Gurban
 Culeg. Petru Caraman (1921)

45

Foaie verde viorea,
 Plânge codru și iarba,
 Plânge și mândruța mea
 De duminică seara,
 Și iar verde foaie lată,
 C-a rămas nemăritată.
 – Taci, mândră, nu mai plângea,
 Că te ia neica, te ia,
 După ce m-oi libera,
 Că mai am două trei zile
 Și dau ranița-n primire
 Și arma la magazie
 Și mă-nsor, să-mi iau soție.
 Nu iau fată cu moșie,
 Să-mi poruncească ea mie,
 Mai bine mi-o iau săracă,
 Ce i-oi porunci, să-mi facă.
 Și iar verde murele,
 Chiamă, maică, fetele,
 Să-și cunoască betele,
 Chiam-o, maică, și pe-a mea,
 Să-și cunoască batista.

Drăgășani – Vâlcea
 Ms. II, p. 17v
 Inf. P. Gherasie
 Culeg. Petru Caraman (1921)

46

Foaie verde foi și-o floare
 Mult mi-i dor din depărtare
 Să mă văd în ceea vale,
 În vâlceaua cea frumoasă,
 La izvorul de sub coastă,
 Unde mândra mă adastă
 În toată duminica,
 Mai ales sărbătoarea.
 Eu plecam în jos pe vale,
 Cât era ziua de mare,
 O strângeam, o-mbrățișam
 Și de armată-i vorbeam.
 Și tot astfel îi spuneam:
 – Mai sunt două luni de zile
 Până mă despart de tine
 Și nu știu când oi pleca
 Pe-ai cui mână te-oi lăsa,
 Căci ți-i mintea schimbătoare
 Și-ndrăgești pe fiecare.
 Dar de traiu nostru fată
 N-ai să uiți tu niciodată
 Și nici eu nu l-oiu uita
 În toată viața mea.
 Când oi veni din armată,
 Să mi te găsesc tot fată
 Și noi iarăși ne-om iubi
 Câtă viață vom trăi.

Fumureni – Vâlcea

Ms. II, p. 18r-v

Inf. I. Ghiorea

Culeg. Petru Caraman (1921)

47

Foaie verde și-o răchită,
 La grădina ocolită
 Găsii iarba tăvălită
 De-un flăcău și-o tinerică.
 – Taci, neică, nu mai ofta,
 Căci te-a lua neica, te-a lua,
 În ceasul când a scăpa,
 C-armata-i mare belea,
 Vine ordin și mă ia,
 Ordin de la Călărași
 Să mă ducă tocma-n Iași.

Mihăiești – Vâlcea

Ms. II, p. 19r

Inf. I. Părăluță

Culeg. Petru Caraman (1921)

48

Foaie verde de trei vreji,
 – Marițo de peste șes
 Te-am prins amantă din mers,
 Că ți-i mersul legănat,
 Pe neica l-ai atacat.
 Trecui Oltul și gârlița,
 Cu ochii după Marița.
 Frunză verde alămâi,
 Geaba, puică, mă mângâi,
 Eu mă duc și tu rămâi.
 Și iar verde lilieci,
 Ieși, mândro, de mă petreci
 Până-n fundu grădinii,
 Pân-la malul Dunării,

Să mă bat cu bulgarii.

Lunca Corbului – Argeș

Ms. II, p. 20r

Inf. Ion Guță

Culeg. Petru Caraman (1921)

49

Frunză verde matostat,

Doamne, ce mare păcat

De un tânăr ne-nsurat,

Să-l ție mobilizat.

– Hai, mândruță,-n deal la târg,

Să-ți cumpăr ce-aveam de gând,

Ca să nu mă uiți curând,

Că destul mi-i sta oftând,

Când o să mă vezi plecând.

Și iar verde și-o lălea,

Mândră, mândrulița mea,

Hai cu neica pe vâlcea,

Să ne facem dragostea.

Curtea de Argeș – Argeș

Ms. II, p. 20v

Inf. Gh. Grigore

Culeg. Petru Caraman (1921)

50

Foaie verde de sulfină,

Am un frate-n țară strină,

I-am trimes carte să vină.

El mi-a spus că nu se poate,

Căci cu unгурul se bate

De doi ani și jumătate.

Iaca vine și muscalul,

Ca să ne luăm Ardealul,

Ardealul și Bucovina,

C-acolo-i dorul și mila.

Frunză verde salcie,

– Stai, mândro, la stație,

Cum o șuiera mașina,

Tu, mândruță, să-mi dai mâna,

Să rămâi cu mâna dată

Și gurița sărutată,

Că gurița de la tine

M-a ofilit, vai de mine.

Bârzeiu de Pădure – Gorj

Ms. II, p. 20v

Inf. C. Drăgoiu

Culeg. Petru Caraman (1921)

De haiducie

51

Oltule, Oltețule,

Seca-ți-ar pâraiele

Și toate izvoarele,

Să rămâie pietrele,

Să trec cu picioarele,

Să-mi văz surioarele.

Surioară, căprioară,

Nalță-te-n două picioare

Și roade codrul pe poale,

Roade poala codrului,

Să văz matca Oltului.

Frunză verde foi de nuc,

De când nu mai sînt haiduc,

Nu văz iarba pe pământ,

Nici luna pe cer mîrgînd.

Dar la vară iar mă duc,

Mîndrele se strîng buluc

Și mă-ntreabă un' mă duc?
 Eu le spui: la Câmpulung.
 Mă-ntreabă de vin deseară,
 Eu le spui: la primăvară,
 Ele plâng de se omoară.
 Și iar verde de secară,
 Când pusei picioru-n scară,
 Șapte mândre-mi leșinară,
 Și-aci-mi zice măr muscat,
 Când pusei și p-alalalt,
 Mândra mea mi-a leșinat,
 Vârșă la sânge-nchegat
 Cu măsele-amestecat.

Brânceni – Teleorman

Ms. II, p. 10r

Inf. I. Gurban

Culeg. Petru Caraman (1921)

52

Foaie verde flori mărunte,
 – Fa, leliță, de la munte,
 Cu părul tăiat pe frunte,
 Zi-i mă-tii să te mărite,
 Că ți-or ieși vorbe multe.
 – Las să-mi iasă că nu-mi pasă,
 M-a făcut maica frumoasă,
 Mă iubesc zapcii din plasă,
 Perceptorii nu mă lasă,
 Jandarmii vin la fereastră.
 Foaie verde trei grăunți,
 Fa leliță de la munți,
 Mi-ai fost drăguță și mie
 Din mica copilărie.
 Hai cu neica-n haiducie,

Ce-oi câștiga să-ți dau ție,
 De-oi câștiga mii de lei,
 Leliță să fie-ai tăi,
 De-oi câștiga cinci parale,
 Să-ți ia neica portocale,
 De-oi câștiga patru boi,
 Doi ai tăi și doi ai mei,
 Să ne iubim amândoi
 Prin iarbă și prin zăvoi,
 Cucul cântă lângă noi,
 Noi ne iubim amândoi,
 Cucul și cu cinteza,
 Și mai ari-o-ngânătoare,
 Pe dalba privighetoare.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 16v

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

De înstrăinare

53

Foaie verde foaie lată
 Colindai Moldova toată
 Într-un an și jumătate.
 Și-altă foaie nucă seacă,
 Moldova-i țară săracă,
 Nici în seamă nu te bagă,
 Nici în casă nu te cheamă,
 Nici la masă nu te-ndeamnă.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 7v

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

54

Prutule, apă vioară,
 Face-te-ai neagră cerneală,
 Să te pui în călimară
 Și să scriu de-o hârtioară,
 S-o trimet la maica-n țară,
 Să-mi dea bani de cheltuială
 Și haine de primeneală.
 Și iar verde foi din crâng,
 Pe-aicea pe unde sînt
 Mă vîră grija-n pămînt,
 Pe-aicea, pe unde-s eu,
 Crește iarbă, crește grâu
 Și necazul pînă-n brâu;
 Și mă doare inima,
 Că nu știu de nimenea.

Gogoșii de Pădure – Dolj
 Ms. II, p. 5r
 Inf. Gheorghe Fonea
 Culeg. Petru Caraman (1921)

Meditative

55

Foaie verde și-o marulă,
 Am un pom în bătătură,
 L-aș tăia, l-aș băga-n casă,
 Ramurile nu mă lasă,
 L-aș tăia, l-aș băga-n tindă,
 Ramurile dau în grindă,
 L-aș tăia, l-aș băga-n șură,
 Ramurile nu mă-ndură.

Vârlezi – Galați
 Ms. II, p. 23v

Inf. Neculai Caraman
 Culeg. Petru Caraman (1918)

Satirice

56

Foaie verde viorea,
 Mă tot muștră nevasta,
 Că mă iubăsc cu alta,
 Și-unde să nu fie așa?
 Îmi da crucea ca să jur,
 Că pe alta n-o sărut,
 Crucea-n două rupe-o-aș,
 Și la puica duce-m-aș.
 Dar bărbatul ce-mi zice?
 – Jură tu, nevasta mea,
 Că nu ai pe nimenea
 Și ții tu la viața mea.
 Iar nevasta se jura:
 Să n-am parte de dracu,
 De m-oi fi iubit cu altu!
 Foaie verde bob năut,
 Al dracului jurămînt,
 N-am auzit de când sînt.
 Zici că femeia nu-i dracu,
 Când își farmecă bărbatu,
 Ia cârpa și-și leagă capu
 Și se-alătură cu patu
 Și geme de mi-o ia dracu
 Iar bărbatu ce zicea?
 – Ascultă, nevasta mea,
 Ieși afară dă la porci,
 – Lasă-mă că nu mai poci,
 – Ieși afară dă la vaci,
 – Mai bine, bărbate, taci.

Dar când vine ibovnicu,
Mi se-ncinge cu vâlnicu
Și colindă tot colnicu.

Turcești – Vâlcea

Ms. II, p. 3r-v

Inf. Gh. Sporeanu

Culeg. Petru Caraman (1918)

57

Trei gutui, trei alămâi
– Bărbate-al naibii să fii,
Eu amantul nu ți-l spui.
Cu amantul beau, mănânc,
Cu bărbatu mă usuc.
Foaie verde mă răcine,
– Ileano, bărbatu-ți vine;
– Las' să vie, vie, vie,
Calea mă răcini să-i fie,
Căci mâncare i-am făcut,
Mămăligă și-un știr fript.
– Ileană, amantu-ți vine,
– Las' să vie, vie, vie,
Calea trandafiri să-i fie,
De mâncare i-am gătit,
O plăcintă și-un pui fript
Și-o costiță de purcel,
Să mănânc și eu cu el.
Cămășile i-am spălat,
Pe trandafiri le-am uscat.

Gogoșii de Pădure – Dolj

Ms. II, p. 6r

Inf. Ion Marin

Culeg. Petru Caraman (1921)

58

Foaie verde de-anison,
Și mi-i somn și pic de somn
Și n-am brațe dulci s-adorm.
Că de-aș avea brățișoare,
M-aș culca seara cu soare,
M-aș scula în prânzul mare.
Și iar verde de sipică,
M-aș duce-n ulița mică
Și n-am nici o ibovnică,
M-aș duce-n ulița mare
Și mi-i teamă de ocară.
Frunză verde cucuruz,
Apucăi pe drum în sus,
Toate lămpile s-au stins
Și porțile s-au închis,
Numai la mândruța mea
Lampa nu mi se stingea,
Portița nu se-ncuia,
Căci știa că e neica.
Foaie verde avrămească,
Eu mă dusei la fereastră,
Bărbatul mândrei i-acasă.
– Cine bate la fereastră?
– Omule, pisica noastră
Umblă ca să intre-n casă;
– Fă, nevastă, tu mă minți,
Nu mă fă să-mi sar din minți,
Eu îl văd cu pălărie
Și cu haine de dimie
Și-ți face cu ochiul ție.

Gogoșii de Pădure – Dolj

Ms. II, p. 7r

Inf. Gheorghe Fonea

Culeg. Petru Caraman (1921)

59

Frunză verde foi de tei,
 Când eram în sat holtei,
 Aveam cal de călării
 Și ibovnice vreo trii:
 Una-n deal și una-n vale
 Și-alta la pârau pe cale.
 Cea din deal ca și-un pahar,
 Cea din vale ca și-o floare
 Și cea de lângă pârau
 Zice lumea c-am s-o ieu.
 Zicea lumea, zic și eu,
 Dar eu de luat n-o ieu.

Moscu – Galați

Ms. II, p. 8r

Inf. Ruxandra A. Florea

Culeg. Petru Caraman (1921)

60

– Aoleu, frumoasă ești,
 Cu bărbatu cum trăiești?
 – Trăiesc bine-afurisit,
 Că și-asară m-a bătut,
 Ia trăiesc și eu ca dracu,
 Că și-asară mi-a spart capu.
 Nevasta când zice zău,
 Atuncea s-o bați mai rău;
 Nevasta care iubește,
 Noaptea spală și cârpește,
 Peste zi se primenește
 Și iese pe prisp-afară
 Cu cincîșase boabe-n poală
 Și strigă-n gurița mare:
 Piri, piri porumbița,

Ca s-audă și neicuța,
 Piri, piri găscănașul,
 Ca s-audă dușmănașul.

Brânceni – Teleorman

Ms. II, p. 11r

Inf. I. Gurban

Culeg. Petru Caraman (1921)

61

Foaie verde și-o răchită,
 M-aș duce și eu la nuntă,
 Dar mi-i nevasta urâtă,
 După ce că e urâtă,
 Îi cam surdă și cam mută.
 Foaie verde micșunea,
 Săraca nevasta mea,
 De vrednică ce era,
 Vrednică dracul s-o ia,
 Puse oala să se lea,
 Puse oala și-un borcan,
 Că nu s-a lăut de-un an.
 Și veni un porc râpat,
 Dete oala peste cap.
 Fire-ai al naibii de porc,
 Eu crezui că sufli-n foc
 Și tu te-ai pârlit de tot.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 11v

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

62

Foaie verde mărgărit,
 – Hai, nevestă, la prașit!

– Omule-ai înnebunit,
 Nu vezi c-am îmbolnăvit?
 Nu sunt bună de nimic.
 Foaie verde bob năut,
 – Hai, nevestă, la băut!
 – Bodaproste, mi-a trecut,
 Fă-nainte că te-ajung,
 Să-mi iau mărgeanul la gât.
 La cârciumă se ducea,
 Lua nevasta și bea,
 Și bea și se-ndestula
 Și pe urmă mi-i zicea:
 – Bea, omule, nu prea bea,
 Mai păstrează paraua
 Făcută cu nebuna.
 Foaie verde bob de linte,
 Măi bărbate fii cuminte,
 Ia cânepa și mi-o vinde,
 Vinde-o până e cu preț,
 Lunea, marțea nu lucrez;
 Ia coasa și gresia
 Și cosește-ți cânepa,
 Și cosești-o mai de sus,
 Ca să se prindă de fus,
 Fă-o, frate, maldărele
 Și-o aruncă pe coșere,
 Să puieze corbii-n ele,
 Că m-o alina la șele.
 Eu nu sunt ca celelalte,
 Ca să-mi dau cânepa-n parte,
 Eu o torc și-o torc și-o torc,
 Ce rămâne-o pui pe foc,
 Eu o bat și-o bat și-o bat,
 Ce rămâne-o pui sub pat.

Și iar verde de brânduși,
 Dintr-o sută de mănuși
 M-alesei cu trei păpuși;
 Cum făcuși de-o isprăviși?
 Cânepa mea cea de vară
 S-a-ntâlnit cu cea de toamnă,
 Șede-n pod ca o cucoană.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 12r

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

63

Verde și iar verde
 Fetele nu-mi crede
 Că sunt bujor verde
 Și-s amoretat
 D-o fată din sat,
 Nu știu ce să-i fac,
 Mi-a căzut cu drag,
 Inimii pe plac.
 Răsăriră stelele
 Mă-ncolțiră fetele,
 Mi-arată sânurile,
 Sâniilor lor ca merele,
 Nu mă țin picerele,
 Mă prinde frigurile.
 – Fetiță, fetiță,
 Ia ieși la portiță,
 Dă-i neichii guriță.
 – Băiete, băiete,
 Mama nu mă lasă
 Ca să ies din casă,
 Că ești șarlatan

Și ne-nșeli cu bani,
 Ne iei și rochiță,
 Ca să-ți dăm guriță.
 De vrei să iubești,
 Numai la Pașa găsești.

Cetate – Dolj

Ms. II, p. 17r

Inf. Petre Nistor

Culeg. Petru Caraman (1921)

De petrecere

64

Foaie verde tiriptic,
 Toate fetele îmi zic
 Să mă prindă ibovnic.
 Și eu le spun că sunt mic,
 Că sunt mic, pipernicit,
 Nu știu să le cer nimic:
 Nici stele de sub sprâncene
 Și nici flori din obrăjori.
 – Mândro, să mă mai măresc,
 Pe toate vă potolesc,
 Și pe mică și pe mare,
 Furca pieptului mă doare.
 – De ce zgomot de te doare?
 – Mi-a frânt-o o fată mare,
 Că m-a strâns de mijloc tare.

Brânceni – Teleorman

Ms. II, p. 10v

Inf. I. Gurban

Culeg. Petru Caraman (1921)

65

– Daolică dodă, dodă,
 Taie puiul și-l fă ciorbă,
 Jumătate-l fă friptură,
 S-avem gust la băutură.
 Daoleo, lele Marie,
 Ia-ți boii de pe moșie,
 Că ți-i duc la primărie
 Și dai gloabă și chirie;
 Și ți-i duce la obor
 Și cere pe ei un pol.
 Banii care-i dai de gloabă,
 Mai bine să-i pui la salbă,
 La salbă, la mamudele,
 Ca să te mândrești cu ele.
 Frunză verde bob năut,
 Știi, mândro, ce-am pus de gând?
 Să mă las eu de iubit
 Și să m-apuc de furat
 La neveste cu bărbat.

Lunca Corbului – Argeș

Ms. II, p. 20r

Inf. Ion Guță

Culeg. Petru Caraman (1921)

66

Foaie verde de trei vrej,
 Am ibovnică la Dolj,
 Una-n Dolj și alta-n Gorj,
 Una-n Vâlcea și-alta-n Tulcea,
 Și-alta-mi este-n Lunc-aicea.
 Și iar verde-a bobului,
 Sus, în capul satului,
 La Toma Pătrașcului,

Mă-ntâlnii cu fata lui,
 Cu părul făcut inele,
 Cu gâtul numai măргеle,
 Pe pofta inimii mele.
 Frunză verde orice-ar fi,
 Di, di, di, murgule, di,
 Di, di, murgule la Jii,
 Un' se face târgu-ntâi,
 Că sunt fete fardolii,
 Cu bluzete vişinii.

Lunca Corbului – Argeş
 Ms. II, p. 20r
 Inf. Ion Guţă
 Culeg. Petru Caraman (1921)

67

Foaie verde salbă moale,
 Pe şuşaua de la vale
 De trei ani umblu călare,
 Să-ntâlnesc pe mândra-n cale,
 Ca să-mi dea şi mie-o floare,
 Un bujor vreun obrăjor,
 Ca să-l pui pe pieptişor,
 Doar mi-o mai trece de dor.
 Frunză verde de cicoare,
 Cine are fată mare,
 Să nu-i dea de gât zorzoane,
 Căci cu zorzoanele ei,
 Mă face pe drum să piei.

Bengeşti – Gorj
 Ms. II, p. 21r
 Inf. P. Burlan
 Culeg. Petru Caraman (1921)

68

Foaie verde poamă coarnă,
 De-aş ajunge pân-la toamnă,
 Să mă-nsor să-mi iau cucoană.
 Dulce-i gura de cucoană,
 Da-i mai dulce de vădană,
 Căci ea singură te cheamă:
 – Băieţaş de negustor,
 Vin la ţaţa, puişor.
 Şi iar verde poamă coarnă,
 De-aş ajunge pân-la toamnă,
 Să beau vin să mănânc poamă,
 Să mă plimb din cramă-n cramă.
 Vinu-i bun, ocaua-i mare,
 Crâşmăriţa-i lată-n şale.
 Vinu-i bun, ocaua-i mică,
 Crâşmăriţa-i frumuşică.

Vârlezi – Galaţi
 Ms. II, p. 22r
 Inf. Gh. Doru
 Culeg. Petru Caraman (1921)

De lume

69

Foaie verde de susai,
 Toată iarna-mi adăstai
 Să-mi vie luna lui mai,
 Să văd pădurea ca-n rai,
 Poiana plină de cai.
 Iaca veni luna mai,
 Văzui pădurea ca-n rai,
 Poiana plină de cai.

Făcui căpăstru de tei
 Și-l aruncau printre ei,
 De prinsei odată trei.
 Luai și-o iapă bătrână
 Și cârlanii vin pe urmă.
 Alesei un mînzuleț
 Și-l băgai în crînguleț,
 Să-l scot miercurea la târg,
 Când cail [buni] că se vînd.
 Negustorul mă-ntreba:
 Vînz eu pe roibu ori ba?
 Eu pe roibu l-am vîndut
 Și banii i-am cheltuit,
 I-am pus fetelor la gât;
 Ele umblă zornăind
 Și eu am rămas oftînd.
 Bată-vă crucea, femeii,
 M-ați lăsat încins cu tei,
 Cumpărându-vă cercei
 Și perechi de iminei.
 Cine-a mai lua cercei,
 Să se spînzure ca ei,
 Cine-a mai lua mărgele,
 Să se deșire ca ele,
 Cine v-o mai da parale,
 Să se târască pe șale,
 Că dragostea femeiască
 Te bagă-n boală câinească.

Turcești – Vâlcea

Ms. II, p. 3r

Inf. Gh. Sporeanu

Culeg. Petru Caraman (1918)

De temniță

70

Foaie verde merișor,
 Drumul de pe la Târșor
 Nu-i bătut de boi și vaci,
 Și-i bătut de arestanți,
 Tot în lanțuri ferecați,
 Câte șapte-opt în lanț,
 Pe vieață condamnați.
 – Rogu-te, măria ta,
 Mai citește pravila
 Și ne scurtă pedeapsa,
 Că eu rău m-am ostenit
 Tot suind și coborînd
 Cu fiarele de picioare,
 Cu cătuși la subțioare.
 Cătușele-au ruginit,
 Carnea că mi-a putrezit,
 Că fiarele rău mă strînge,
 Uite sângele cum curge.

Bârzeiu de Pădure – Gorj

Ms. II, p. 21r

Inf. C. Drăgoiu

Culeg. Petru Caraman (1921)

Baladă netipologizată

71

Frunzuliță dedițelu,
 Zdrelea și cu Mărunțelu,
 Dascălu și cimpoieru,
 Pe pod pe la Grozăvești,
 Să fugi și să chiuiești,
 De Zdrelea să te păzești.
 Frunză verde meri domnești,

Popa de la Grozăvești
 Are bani bisericești
 Și armăsari arăpești
 Și averi de te crucești.
 Și-altă foaie și-o lala,
 Zdrelea când îmi auzea,
 Zdrelea și cu Mărunțelu,
 Dascălu și cimpoieru
 Într-acolo că plecară
 Și la popa că-mi intrară.
 Zdrelea la geam că-mi bătea
 Și pe popa mi-l scula
 Și din gur-așa-i zicea:
 – Părinte, Sfinția ta,
 Avem o femeie grea,
 Hai să-i citești pravila.
 Popa ușa descuia

Și-n casă că năvălea,
 Mărunțelu că striga:
 – Sai, Zdreleo, și-l ia de chică,
 Să ne dea banii de frică
 Și averea pe nimică;
 Sai, Zdreleo, și ia-l de moț,
 Să ne dea galbenii toți
 Și-armăsarii mai frumoși.
 Popa când a auzit,
 Nici o vorbă n-a grăit,
 Mâna pe cheie mi-a pus
 Și toți banii i-a adus.

Vârlezi – Galați
 Ms. II, p. 21r
 Inf. Toader Ticiu
 Culeg. Petru Caraman (1921)

Transcrise și comentate de
Ion H. CIUBOTARU*

* Membru de onoare al Academiei Române, Iași – România.